

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 273/2013-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. mája 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti C., a. s. S. v likvidácii, B., zastúpenej A., s. r. o., K., konajúca prostredníctvom konateľ'a a advokáta JUDr. J. P., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd prípisom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Spr. 2235/2010 z 9. októbra 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti C., a. s. S. v likvidácii, o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. decembra 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti C., a. s. S. v likvidácii, B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej A., s. r. o., K., konajúca prostredníctvom konateľ'a a advokáta JUDr. J. P., ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) prípisom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. Spr. 2235/2010 z 9. októbra 2012.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) je pod sp. zn. 10 C/187/2009 vedené konanie o návrhu Ing. A. J. (ďalej len „navrhovateľ“) proti sťažovateľke na neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru a na náhradu mzdy.

Okresný súd v predmetnom konaní rozhodol uznesením č. k. 10 C/187/2009-112 z 11. marca 2011 tak, že konanie vedené pod sp. zn. 10 C/187/2009 prerušil až do právoplatného skončenia konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 31 Cb/111/2009 vo veci návrhu Z., a. s. S., a spol. proti sťažovateľke o určenie neplatnosti uznesení mimoriadneho valného zhromaždenia z 3. apríla 2009, ktorým sťažovateľka vstúpila do likvidácie a bol vymenovaný likvidátor.

Proti uzneseniu okresného súdu z 11. marca 2011 podal odvolanie navrhovateľ. Krajský súd o ňom rozhodol uznesením č. k. 3 Co/153/2011-134 z 29. apríla 2011 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil.

Navrhovateľ sa žiadosťou doručenou okresnému súdu 19. júla 2011 a sťažovateľka žiadosťou doručenou okresnému súdu 4. októbra 2011 domáhali o pokračovanie v konaní. Okresný súd reagoval na tieto žiadosti prípisom zo 7. októbra 2011, v ktorom uviedol:

„súd uznesením č. k. 10 C 187/2009-112 zo dňa 11. 03. 2011 prerušil konanie sp. zn. 10 C 187/2009 do právoplatného ukončenia konania vedeného pod spis zn. 31 Cb 111/2009 Okresným súdom BA I. Predmetné uznesenie bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Co 153/2011-134 zo dňa 29. 4. 2011. V prejednáwanej veci súd rozhodoval v zmysle ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. Prekážka, pre ktorú súd konanie prerušil, doposiaľ trvá. Konanie spis. zn. 31 Cb 111/2009 vedené Okresným súdom Bratislava I doposiaľ právoplatne skončené nebolo.

Vo veci súd nerozhodoval o prerušení konania v zmysle ustanovenia § 110 O. s. p. a teda účastníci konania v prejednávanej veci nemôžu postupovať v zmysle ustanovenia § 111 ods. 3 O. s. p. a podať návrh na pokračovanie v konaní.“

Podaním z 12. marca 2012 podala sťažovateľka predsedníčke okresného súdu „sťažnosť... na nečinnosť súdu“. Predmetnú sťažnosť vybavila predsedníčka okresného súdu prípisom sp. zn. Spr. 2073/2012 z 24. apríla 2012, v ktorom uviedla, že sa k sťažnosti nemôže vyjadriť z dôvodu, že predmetný spis bol predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na rozhodnutie o dovolaní proti predbežnému opatreniu.

Sťažovateľka následne 28. mája 2012 doručila krajskému súdu žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti predsedníčkou okresného súdu podľa § 67 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“). Predmetnú žiadosť vybavil podpredseda krajského súdu poverený plnením úloh predsedu súdu prípisom sp. zn. Spr. 2147/2012 z 1. augusta 2012, v ktorom uviedol:

„Nahliadnutím do sťažnostného spisu okresného súdu Spr. 2073/2012 som zistil, že Vaša sťažnosť bola doručená okresnému súdu dňa 19. 03. 2012, pričom predsedníčka okresného súdu Vám listom zo dňa 24. 04. 2012, ktorý ste prevzali dňa 04. 05. 2012 oznámila, že súdny spis bol dňa 08. 11. 2011 predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky vo veci dovolania voči predbežnému opatreniu. Ďalej uviedla, že vec je právoplatne prerušená a na základe uvedeného sa k sťažnosti nemôže bližšie vyjadriť. Dňa 21. 06. 2012 bolo zo strany okresného súdu oznámené, že príslušný spisový materiál sa nachádza od 31. 05. 2012 na Krajskej prokuratúre v Bratislave.

S poukazom na účel prešetrenia vybavenia sťažnosti, ako aj na ust. § 65 ods. 1 zákona o súdoch, musím skonštatovať, že Vaša sťažnosť nebola predsedníčkou okresného súdu vybavená v zákonnej lehote, pričom zo strany okresného súdu nedošlo ani k predĺženiu lehoty na jej vybavenie v zmysle ust. § 65 ods. 2 zákona o súdoch, v tomto ohľade je preto Vaša žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti opodstatnená. Z uvedeného dôvodu mi

dovoľte, aby som sa Vám v mene správy a riadenia súdu za oneskorené vybavenie Vašej sťažnosti ospravedlnil.

So zreteľom na skutočnosť, že nedošlo k vecnému vybaveniu Vašej sťažnosti zo dňa 12. 03. 2012, je v danej veci potrebné vyvinúť náležité úsilie, aby bola Vaša sťažnosť na okresnom súde vybavená bez zbytočného odkladu, pričom na uvedení skutočnosť si dovoľujem týmto listom upriamiť pozornosť predsedníčky okresného súdu. Za týmto účelom prichádza do úvahy vyžiadanie príslušného spisového materiálu z Krajskej prokuratúry Bratislava na dobu prešetrenia sťažnosti účastníka konania predsedom okresného súdu v rámci zabezpečenia riadenia súdu v oblasti výkonu súdnictva v zmysle štvrtej časti zákona o súdech.“

Následne predsedníčka okresného súdu prípisom sp. zn. Spr 2073/2012 z 22. augusta 2012 reagovala na sťažnosť sťažovateľky z 12. marca 2012, v ktorom sa vecne zaoberala dôvodmi uvedenými v tomto podaní sťažovateľky.

Sťažovateľka doručila krajskému súdu žiadosť z 3. septembra 2012 o prešetrenie vybavenia sťažnosti predsedníčkou okresného súdu. Predmetnú žiadosť vybavila podpredsedníčka krajského súdu prípisom sp. zn. Spr. 2235/2012 z 9. októbra 2012, v ktorom konštatovala:

„Nahliadnutím do sťažnostného spisu (okresného súdu Spr. 2073/2012 som zistila, že predsedníčka okresného súdu na základe odpovede Krajského súdu v Bratislave Spr. 2147/2012, doručenej okresnému súdu dňa 02. 08. 2012 odpovedala na Vašu sťažnosť listom zo dňa 22. 08. 2012, ktorý ste prevzali dňa 30. 08. 2012.

Predsedníčka okresného súdu sa k Vašej námietke týkajúcej sa prerušenia konania vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 10C 87/2009 okrem iného vyjadrila, že súd rozhodol o prerušení konania uznesením č. k. 10C 187/2009-112 zo dňa 11. 03. 2011 z dôvodu, že v inom konaní vedenom na okresnom súde /sp. zn. 31Cb 111/2009/ sa rieši otázka s podstatným významom pre rozhodnutie súdu v prejednávanej veci, pričom predmetné uznesenie bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Co 153/2011-134 zo dňa 29. 04. 2011. Predsedníčka okresného súdu Vás následne

oboznámila s úkonmi súdu spojenými s podaným dovolaním odporcu a záverom vyhodnotila Vašu sťažnosť ako nedôvodnú.

V súvislosti s Vašou žiadosťou, v ktorej ste namietali nedôvodnosť prerušenia konania sp. zn. 10C 187/2009 si Vás dovoľujem upovedomiť, že v zmysle ust. § 2 ods. 3 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a pri rozhodovaní viazaný len Ústavou SR, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 Ústavy SR a zákonom. Právny názor Ústavného súdu obsiahnutý v jeho rozhodnutí vydanom v konaní podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy SR na základe návrhu súdu je pre súd záväzný.

Ústava SR vo svojom článku 144 ods. 1 garantuje zásadu sudcovskej nezávislosti a nestrannosti. V tejto súvislosti sa predseda súdu ako orgán riadenia správy súdu nemôže vyjadrovať alebo hodnotiť procesnoprávny postup sudcov v konkrétnych súdnych konaniach, usmerňovať akým spôsobom majú v tom - ktorom konaní postupovať, zaujímať svoj právny názor k veci, alebo akýmkoľvek spôsobom ich ovplyvňovať, či už ide o postup v konaní, alebo spôsob rozhodovania. Táto skutočnosť napokon vyplýva aj z ust. § 32 ods. 2 zákona o súdoch, v zmysle ktorého riadenie a správa súdov nesmú zasahovať do rozhodovacej činnosti súdov.

Predseda súdu je oprávnený vybavovať podania účastníkov súdnych konaní, resp. dohliadať na priebeh súdneho konania z pohľadu plynulosti a dodržiavania zásad dôstojnosti súdneho konania súdnymi osobami len v rozsahu a spôsobom umožňujúcim spoľahlivé zistenie stavu veci bez toho, aby tým došlo k akémukoľvek zásahu do rozhodovacej činnosti zákonného sudcu.

Na základe uvedeného teda v žiadosti namietaný procesný postup zákonného sudcu spočívajúci v prerušení konania sp. zn. 10C 187/2009 nespadá do prieskumnej povinnosti orgánu riadenia správy súdu v zmysle ust. § 62 a nasl. zákona o súdoch, v dôsledku čoho som Vašu žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti predsedníčkou okresného súdu vyhodnotila ako neopodstatnenú.

Z príslušného spisového materiálu bolo zistené, že v čase doručenia podania odporcu zo dňa 02. 07. 2012, ktoré obsahovalo návrh na zrušenie predbežného opatrenia a podania zo dňa 09. 07. 2012, ktorým odporca žiadal o vrátenie súdneho poplatku za

odmietnuté dovolanie, súdny spis na okresnom súde absentoval, nakoľko sa nachádzal od 31. 05. 2012 na Krajskej prokuratúre v Bratislave z dôvodu podaného podnetu na mimoriadne dovolanie.

O vrátení súdneho poplatku odporcovi za odmietnuté dovolanie okresný súd rozhodol uznesením č. k. 10C 187/2009-289 zo dňa 06. 09. 2012 a dňa 07. 09. 2012 vyzval odporcu na zaplatenie súdneho poplatku za podaný návrh na zrušenie predbežného opatrenia.“.

Podpredsedníčka krajského súdu na základe posúdenia žiadosti sťažovateľky konštatovala, že sťažnosť sťažovateľky je neopodstatnená.

Sťažovateľka v sťažnosti ďalej uvádza:

„Podľa názoru sťažovateľa odporca svojím postupom, spôsobom preskúmania vybavenia sťažnosti predsedom Okresného súdu Bratislava I, a z toho vyplývajúcej písomnej odpovede zo dňa 09. 10. 2012, Spr. 2235/2012, porušil právo sťažovateľa domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva v konaní pred súdmi Slovenskej republiky podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR ako aj právo na spravodlivé súdne konanie bez zbytočných prieťahov zakotvené v článku 6 ods. 1 Dohovoru a v článku 48 Ústavy SR. ...

Napriek neskorším urgenciám oboch strán, aby sa v konaní pokračovalo, je predmetné súdne konanie o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy stále prerušené a vo veci sa nekoná.

Konanie v právnej veci navrhovateľa Z. a. s. S. a spol. proti odporcovi C. a. s. S. o určenie neplatností uznesení mimoriadneho valného zhromaždenia zo dňa 03.04.2009 vedené na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 31Cb 111/2009 (z dôvodu, ktorého je súdne konanie prerušené) sa začalo na návrh, ktorý bol doručený súdu dňa 06. 07. 2009.

Napriek skutočnosti, že konanie o neplatnosť uznesení mimoriadneho valného zhromaždenia bolo začaté pred viac ako troma rokmi, bolo v predmetnej právnej veci konané len jedno pojednávanie (september 2012), s tým, že ďalšie pojednávanie bolo vytýčené až na marec 2013.

Je teda nepochybné, že toto konanie nebude právoplatne skončené v priebehu minimálne nasledujúcich 3 až 4 rokoch.

Zároveň ostáva sporným, či výsledok tohto konania má vplyv na rozhodnutie v konaní o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, keďže odôvodnenie uznesenia Okresného súdu Bratislava I o prerušení konania postráda akúkoľvek bližšiu úvahu súdu o dôvodoch prerušenia predmetného konania, napriek tomu, že súd by mal pristúpiť k prerušeniu konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku len v krajných prípadoch. Avšak podľa názoru sťažovateľa (ako aj podľa navrhovateľa Ing. A. J.) rozhodnutie v tejto veci nemá žiaden vplyv na rozhodnutie vo veci o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru. “

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti ďalej poukazuje na judikatúru najvyššieho súdu, ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva a následne uvádza:

„Podľa názoru sťažovateľa odporca nepostupoval v súlade s ustanovením § 64 Zákona o súdoch, ale svojvoľne povýšil zásadu sudcovskej nezávislosti a nestrannosti zakotvenú v článku 144 ods. 1 Ústavy SR pred právom na prístup k súdu a právom na spravodlivé súdne konanie bez zbytočných prieťahov podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a článku 48 Ústavy SR, čím zasiahol do týchto sťažovateľových práv.

Z písomnej odpovede odporcu zo dňa 03. 09. 2012, ktorá bola sťažovateľovi doručená dňa 15. 10. 2012, vyplýva, že odporca postupoval v rozpore so samotným účelom inštitútu sťažnosti, pretože sa paradoxne vôbec nezaoberal tým, či v predmetnom konaní dochádza k spôsobovaniu prieťahov v konaní a už vôbec za týmto účelom nevykonal žiadne šetrenia. Tejto svojej povinnosti sa vyhol strohým konštatovaním, že nie je oprávnený zasahovať do nezávislosti rozhodovania iného súdu v zmysle zásady sudcovskej nezávislosti a nestrannosti zakotvenej v článku 144 Ústavy Slovenskej republiky. ...

Avšak podľa názoru sťažovateľa odporca neposkytol žiadne racionálne odôvodnenie uprednostnenia zásady sudcovskej nestrannosti a nezávislosti v situácii vzniknutej konkurencie s právom na spravodlivé súdne konanie bez zbytočných prieťahov, ktoré je rovnako garantované Ústavou SR. Týmto svojím konaním odporca svojvoľne aplikoval právo v rozpore s princípom spravodlivosti.

Prostredníctvom reštriktívneho výkladu právnych noriem odporca teda vyzdvihol zásadu sudcovskej nezávislosti a nestrannosti nad práva sťažovateľa na súdnu ochranu.

Keďže odporca ako aj sťažovateľ fungujú v jednom systéme právnych noriem, sťažovateľ zastáva názor, že dochádza k odlišnej interpretácii totožných ústavných princípov a zásad zo strany odporcu, ktoré mu však nie sú žiadnym spôsobom v odôvodnení vysvetlené.

Sťažovateľ zastáva názor, že k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie bez zbytočných prieťahov môže dôjsť aj zákonným postupom, a to prerušením konania, čím je účastníkovi konania znemožnený prístup k súdu aj na viacročné obdobie. ...

Zároveň sa sťažovateľ domnieva, že mohlo dôjsť aj k porušeniu jeho petičného práva podľa čl. 27 Ústavy SR, ktoré zahŕňa aj právo podať sťažnosť. Sťažovateľ si je vedomí ods. 3 citovaného článku, v zmysle ktorého petíciou, teda aj sťažnosťou, nemožno zasahovať do nezávislosti súdu.

Avšak sťažovateľ zastáva názor, že svojou sťažnosťou podanou na obidva stupne súdov, do nezávislosti zákonnej sudkyne nemohol zasiahnuť, pretože nikdy nepožadoval, aby bolo v konečnom dôsledku rozhodnuté v jeho prospech. Sťažovateľ totiž namietal len nečinnosť zákonnej sudkyne a súčasne sa vyjadril, že čo do právneho základu sporu so žalobným návrhom súhlasí.

Na preukázanie opodstatnenosti sťažnosti poukazuje sťažovateľ aj na uznesenie Okresného súdu Trnava zo dňa 12. 10. 2012, sp. zn. 27Cpr/1/2012... V predmetnej právnej veci sú totožní účastníci konania, iba v opačnom procesnom postavení, ako v konaní na OS BA I, kde je toto konanie prerušené. Podľa názoru sťažovateľa si Okresný súd Trnava taktiež osvojil fakultatívnu možnosť prerušenia konania, keď rozhodol, že konanie vedené na tomto súde prerušuje do právoplatného skončenia vyššie uvedených súdnych konaní vedených na OS BA I t. j. opäť na obdobie niekoľkých rokov. Týmto zjavne dochádza k reťazeniu porušovania práv sťažovateľa, tak ako sú uvádzané v tejto sťažnosti. ...

V súlade s vyššie uvedeným sťažovateľ očakával od odporcu, že vykoná šetrenie za účelom zistenia dôvodnosti prerušenia konania a poskytne mu dostatočne odborné odôvodnenie tohto prerušenia konania resp. zaviazže Okresný súd Bratislava I k prijatiu opatrenia na ďalší postup v konaní tak, aby nedochádzalo k zbytočným prieťahom v konaní a zasahovaniu do práv sťažovateľa.“

Na základe týchto skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Právo sťažovateľa domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva v konaní pred súdmi Slovenskej republiky zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR, právo na spravodlivé súdne konanie zakotvené v článku 6 ods. 1 vety 1 Dohovoru a článku 48 Ústavy SR spôsobom prešetrovania sťažnosti Krajským súdom v Bratislave, písomne vyjadreným v liste zo dňa 09. 10. 2012, Spr. 2235/2010 boli porušené.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľka namieta, že označeným postupom a prípisom krajského súdu sp. zn. Spr 2235/2010 z 9. októbra 2012 (jeho podpredsedníčky, pozn.) došlo k porušeniu jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon (odsek 1). Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom (odsek 2).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. ...

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti vychádzal zo svojej doterajšej judikatúry, podľa ktorej čl. 46 ods. 1 ústavy predstavuje primárne východisko pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a na základe toho ho možno považovať aj za základ ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Zároveň podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o tejto ochrane ustanoví zákon, pričom v zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy sa možno základného práva podľa čl. 46 ústavy domáhať len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (m. m. IV. ÚS 142/07, IV. ÚS 165/07, IV. ÚS 469/2012).

Sťažovateľka sťažnosťou namieta postup pri prešetrovaní vybavenia jej sťažnosti na „*nečinnosť súdu – č. k. 10 C 187/2009*“ podľa zákona o súdoch krajským súdom, resp. jeho podpredsedníčkou.

Podľa § 62 ods. 1 zákona o súdoch sťažnosť na postup súdu môže podať účastník konania alebo strana v konaní. Sťažnosť na postup súdu môže smerovať proti porušovaniu práva na verejné prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov alebo porušovaniu zásad dôstojnosti súdneho konania sudcami, súdnymi úradníkmi alebo zamestnancami súdu, ktorí plnia úlohy pri výkone súdnictva.

Podľa § 63 zákona o súdoch sťažnosti vybavuje predseda príslušného súdu, ak osobitný zákon neustanovuje inak. Sťažnosti na predsedu súdu vybavuje predseda súdu vyššieho stupňa.

Podľa § 64 zákona o súdoch účelom vybavovania sťažnosti je zistiť, či v danej veci boli spôsobené prietahy v konaní alebo porušené zásady dôstojnosti súdneho konania,

a odstránenie zistených nedostatkov (odsek 1). Orgán, ktorý vybavuje sťažnosť, je povinný na účel zistenia stavu veci prešetriť všetky skutočnosti. Ak je to na riadne vybavenie sťažnosti potrebné, vypočuje sa sťažovateľ a vyjadria sa k nej osoby, proti ktorým sťažnosť smeruje, alebo ďalšie osoby, ktoré môžu pomôcť pri prešetrení sťažnosti (odsek 2). Ak orgán poverený vybavovaním sťažnosti zistí, že sťažnosť je dôvodná, prijme a zabezpečí vykonanie opatrení na odstránenie nedostatkov, a ak je to potrebné, vyvodí za vzniknuté nedostatky voči zodpovedným osobám dôsledky (odsek 3).

Podľa § 65 zákona o súdoch sťažnosť musí byť vybavená do 30 dní odo dňa jej doručenia orgánu príslušnému na jej vybavenie (odsek 1). Ak lehotu podľa odseku 1 nemožno dodržať z dôvodu nemožnosti zabezpečenia podkladov na riadne vybavenie sťažnosti alebo v prípadoch náročných na prešetrenie, možno lehotu uvedenú v odseku 1 predĺžiť; sťažnosť však musí byť vybavená najneskôr do troch mesiacov odo dňa jej doručenia orgánu príslušnému na jej vybavenie. O každom predĺžení lehoty na vybavenie sťažnosti a o dôvodoch predĺženia je orgán vybavujúci sťažnosť povinný písomne upovedomiť sťažovateľa bez zbytočného odkladu v rámci lehoty podľa odseku 1 (odsek 2).

Podľa § 66 zákona o súdoch o spôsobe vybavenia sťažnosti a prijatých opatreniach na odstránenie zistených nedostatkov musí byť sťažovateľ upovedomený písomne. To neplatí, ak sťažovateľ na písomnom upovedomení netrvá alebo ak sťažovateľ zomrel, stal sa nezvestným alebo je pre trvalý pobyt v cudzine nedosiahnuteľný.

Ak je sťažovateľ toho názoru, že sťažnosť, ktorú podal na príslušnom orgáne súdu, nebola ním riadne vybavená, môže podľa § 67 ods. 1 zákona o súdoch požiadať do 30 dní od doručenia odpovede, s ktorou nie je spokojný,

a) predsedu krajského súdu o prešetrenie vybavenia sťažnosti predsedom okresného súdu,

b) ministerstvo o prešetrenie vybavenia sťažnosti predsedom krajského súdu a predsedom Špecializovaného trestného súdu.

Podľa § 67 ods. 2 zákona o súdoch sa na prešetrenie vybavenia sťažnosti primerane použijú ustanovenia tohto zákona o vybavovaní sťažností.

Podľa § 68 zákona o súdoch ak tento zákon neustanovuje inak, použije sa na vybavovanie sťažnosti osobitný zákon, ktorým je zákon č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sťažnostiach“).

V nadväznosti na citované ustanovenia zákona o súdoch ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej postup pri vybavovaní sťažností, resp. prešetrovaní ich vybavenia podľa zákona o súdoch nemožno považovať *ratione materiae* za súčasť práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 241/07, IV. ÚS 210/2011, IV. ÚS 469/2012).

Kritériom aplikovateľnosti čl. 46 ods. 1 ústavy (a rovnako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru) je materiálna povaha predmetu konania, predovšetkým skutočnosť, že sa v ňom bezprostredne rozhoduje o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb (o ich právnom statuse). Nie je pritom rozhodujúce, či v okolnostiach konkrétneho prípadu rozhoduje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci, a taktiež nie je rozhodujúca ani povaha zákona, ktorý upravuje predmet daného konania, rovnako ako ani povaha strán (účastníkov konania), resp. povaha právneho vzťahu, o ktorý v danej veci ide.

V posudzovanom prípade sťažovateľka namieta postup administratívneho charakteru, upravený už uvedenými právnymi predpismi (zákonom o súdoch a zákonom o sťažnostiach), v rámci ktorého sa nerozhoduje bezprostredne o právach, resp. povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, pričom ho z hľadiska predmetu nemožno považovať ani za správne konanie [pozri k tomu § 1 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov, pozn.]; aj preto sa na neho nevzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní (správny poriadok). Táto špecifická oblasť preto nespadá podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu pod garancie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Tento záver je relevantný aj vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 48 ústavy. Všetky základné práva, ktoré uvedený článok inkorporuje (napr. právo na zákonného sudcu, právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov), sa vzťahujú na samotné súdne konanie, v ktorom súdy prerokujú a rozhodujú o právach a povinnostiach fyzických osôb, resp. právnických osôb, avšak nie na vymedzený postup orgánov štátnej správy súdov.

Uvedené skutočnosti súčasne vylučujú možnosť existencie takej príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom (podpredsedníčky) krajského súdu, ako aj jej pripísom a namietaným porušením základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. IV. ÚS 260/07, IV. ÚS 469/2012), ktorá by zakladala relevantný dôvod na vyslovenie ich porušenia po prípadnom prijatí s'ťažnosti na ďalšie konanie.

Z uvedených dôvodov ústavný súd s'ťažnosť, ktorou s'ťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pri predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie s'ťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi s'ťažovateľky uvedenými v s'ťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. mája 2013